

Eelco Bosch van Rosenthal:

‘Journalistiek is echt mijn roeping’

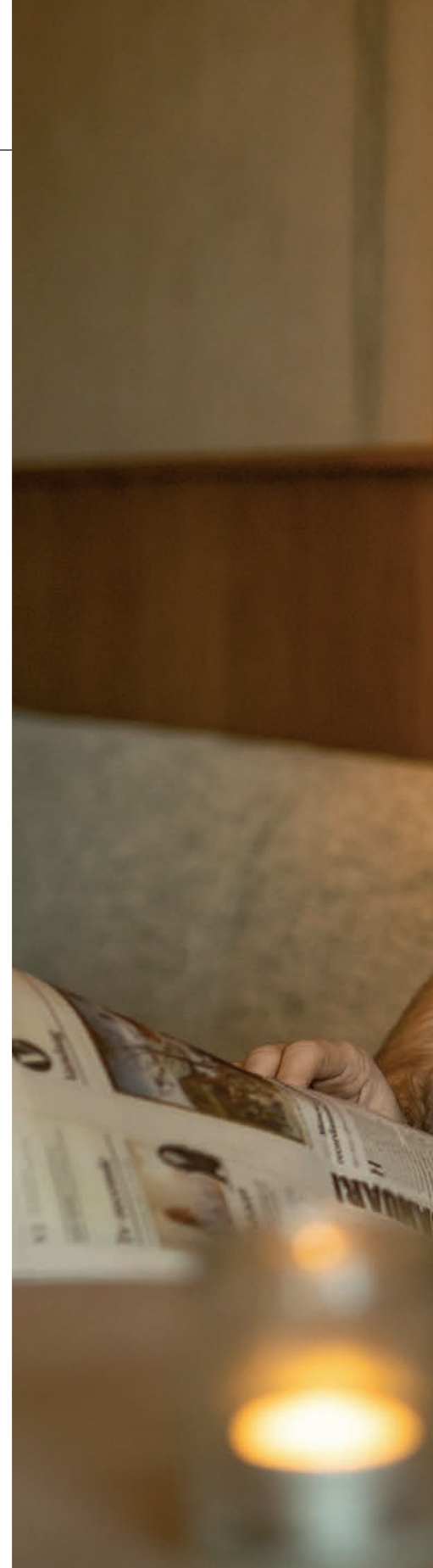
Eelco Bosch van Rosenthal was al jong NOS-correspondent in de Verenigde Staten. Zijn interesse in het land is nog altijd groot, zoals te zien is in de serie De slag om Florida.

TEKST: BRAM DE GRAAF BEELD: ROLAND J. REINDERS,
MET DANK AAN:
CANCANTEEN, HOUGHAVEN AMSTERDAM

Een nieuwe serie is altijd spannend”, zegt Eelco Bosch van Rosenthal half januari in een koffiezaak vlakbij zijn huis in Amsterdam. Ondanks een overvolle agenda – hij zit volop in de montage en vertrekt over enkele dagen voor *Nieuwsuur* naar Israël – heeft hij tijd vrijgemaakt om over *De slag om Florida* te vertellen, waarvan deze week de laatste aflevering te zien is. “Ik wil er zeker van zijn dat ik iets nieuws vertel. Over Amerika verschijnt zo veel, kijkers mogen na vijf shots niet denken: dit weet ik al. In mijn hoofd ben ik daar veel mee bezig.”

Ben je in zo’n periode wel gezellig thuis?

“Volgens mij wel, al vraag je dat aan de verkeerde. Ik ben wel een redelijke workaholic en ik ben, net als de meeste journalisten, niet geschikt voor een 9-tot-5-baan. Ik kan overdag prima een paar uur iets met mijn kinderen doen en dan ’s avonds weer flink aan de bak gaan. Ik zit altijd vol ideeën voor reportages of gesprekken. Het denken over dat werk houdt nooit op.”

A middle-aged man with light brown hair and a goatee is sitting on a green textured couch. He is wearing a dark blue long-sleeved polo shirt. Behind him is a wooden wall with two framed artworks: a red and yellow abstract piece on the left and a red and black abstract piece on the right. A semi-transparent dark blue circle is overlaid on the right side of the image. In the bottom left corner, a newspaper is partially visible with the word 'DONDERDAG' printed on it.

*'Overdag kan ik prima een paar uur
iets met mijn kinderen doen, om dan
's avonds weer aan de slag te gaan'*

PASPOORT

Naam: Eelco Alexander Bosch van Rosenthal

Geboren: 22 juni 1976 in Bunschoten

Privé: Samenwonend in Amsterdam, vader van twee kinderen

Opleiding: Studeerde Amerikanistiek in Groningen

Carrière: Liep tijdens zijn studie stage bij de NOS in Washington. Begon in 2000 bij de NOS in Hilversum, waar hij zowel op de binnenland- als buitenland-redactie werkte. Zat van 2007 tot 2012 als correspondent in Washington. Werd in 2013 verslaggever bij *Nieuwsuur*, waar hij soms invalt als presentator. Maakte en presenteerde daarna *Het koninkrijk* (2014), *Droomland Amerika* (2016) en de vierdelige serie *De slag om Texas* (2020) en *De slag om Florida* (2024).

◁ Praten over dat werk vindt hij ook veel interessanter dan praten over zijn privéleven. Hij woont al jaren met zijn gezin in Amsterdam en groeide zelf op in het Noord-Drentse dorpje Peize. En ja, zijn chique achternaam komt van een oud Duits adellijk geslacht waarvan een telg zich twee eeuwen geleden in Nederland vestigde. Lichtelijk geïrriteerd: “Waarom vinden journalisten dat toch zo boeiend? Ik kom uit een doodnormaal gezin. Mijn moeder komt uit een links, Gronings onderwijzersnest. Misschien heb ik mijn engagement en betrokkenheid bij sommige onderwerpen van haar.”

Droomde dat Drentse jongetje al van het verre Amerika?

“Als kind had ik een heel andere passie: cinema. De film *Cinema paradiso* uit 1988 sprak me erg aan. Die gaat over een jongetje dat bevriend raakt met de man die de projector van de dorpsbioscoop bedient en zo alle films gratis kan zien. Toen ik die zag wilde ik graag iets met film doen. Als veertienjarige zat ik in de jury van het kinderfilmfestival Cinekid. Ik verbleef een week lang in een hotel in Amsterdam, fantastisch. Omdat ik na mijn middelbare school helaas niet werd aangenomen op de Filmacademie, koos ik voor de studie geschiedenis. Na een jaar stapte ik over op Amerikanistiek en kon ik stagelopen in Washington bij NOS-correspondent Charles Groenhuijsen. Heel leerzaam.”

Ontstond je fascinatie voor Amerika in die tijd?

“Ik kom daar nu 25 jaar en ik zou niet echt van ‘fascinatie’ willen spreken, daarin spreekt een soort bewondering. Ik heb toch een beetje een haat-liefdeverhouding met het land gekregen. Mijn stage vond plaats in een enerverende periode: het Monica Lewinsky-schandaal speelde, waardoor president Clinton misschien moest aftreden en de eerste aanvallen van Al Qaida vonden plaats. Het was niet zozeer een liefde voor Amerika die toen

ontstond, maar een liefde voor de journalistiek. Als beginnend journalist van 22 zat ik bovenop het wereldnieuws; als we live verslag deden, voelde ik de adrenaline.”

Ging jouw droom in vervulling toen je daar in 2007 zelf correspondent werd?

“Zeker, maar het was ook heel spannend. Ik was de jongste correspondent in Washington ooit, meteen op zo’n zware post; kan ik dat wel? Ik moest een interessante tijd verslaan. Amerika kwam uit de Irak-oorlog en een financiële crisis, het zelfvertrouwen van de Amerikanen was laag. En toen werd Obama gekozen; historisch en bijzonder. Ook Republikeinen die ik sprak waren tot tranen geroerd. Veel ook niet natuurlijk.”

Het is sinds jouw vertrek eind 2012 steeds interessanter geworden. Hoe komt dat?

“Het Trump-spektakel moest toen inderdaad nog beginnen. Want een spektakel is het; hij zuigt zo veel aandacht naar zich toe. Het laatste decennium zijn Amerikanen verder naar links of rechts opgeschoven, het midden is uitgehold. Dat komt ook deels door de media: schreeuwerige nieuwszenders, zoals het rechts georiënteerde Fox, worden almaar extremer en pompen de boel op. Veel conservatieve kiezers horen alleen die denkbeelden en schuiven daardoor steeds verder op naar rechts. En ook de Republikeinse Partij radicaliseert steeds meer. Ondanks dat hij wordt vervolgd voor het plegen van strafbare feiten kan Trump straks weer hun presidentskandidaat worden. Tien jaar geleden was zo iets volstrekt ondenkbaar.”

Is er te veel media-aandacht voor Trump?

“Die aandacht is terecht, het is alleen jammer dat er daardoor weinig oog is voor de andere kant. Daarom hebben we deze serie over Florida gemaakt, waarbij we ons op jongeren richten. Over hen ging het weinig, terwijl er bijna 70 miljoen jongeren

‘Telkens probeer ik het rustiger aan te doen, maar dan gebeurt er weer wat in de wereld’

in Amerika zijn. Deze generatie, *Gen Z*, maakt crisis na crisis mee: op het gebied van politiek, economie en klimaat. Mede dankzij hen zit Biden in het Witte Huis, en ze kunnen dat verblijf verlengen. In Florida hebben jongeren te maken met het rechts-conservatieve beleid van de Republikeinse gouverneur Ron DeSantis. We volgden een meisje dat een jongen wil zijn en nu in transitie zit. Omdat DeSantis de toegang tot bepaalde medicijnen daarvoor moeilijker heeft gemaakt, kan

hij niet verder. Heel schrijnend. Het is een clash tussen visies. Voor veel Amerikanen gaan dingen te snel: integratie, migratie, genderneutrale toiletten. Ze zien het oude, witte, heteroseksuele Amerika verdwijnen en stemmen daarom op Trump. Gen Z is een inspirerende en activistisch generatie die hoop geeft op een betere toekomst.”

Vervliegt die hoop als Trump weer president wordt?

“De Amerikaanse verkiezingen zijn al

tijden onvoorspelbaar, het is altijd *fiftyfifty*. Het wordt spannend. Beide kandidaten hebben problemen. Hoewel Biden er een paar populaire maatregelen doorheen heeft gekregen, zoals een wet om de infrastructuur te verbeteren, blijft het beeld van oude, seniele man sterker. Trumps problemen zijn duidelijk: zichzelf en zijn rechtszaken. Met alles wat er nu in de wereld gebeurt – Oekraïne, Gaza – zijn deze verkiezingen cruciaal.”

Maakt een vader die zo bovenop het nieuws zit zich extra zorgen over de toekomst van zijn kinderen?

“Ik maak me meer zorgen over klimaatverandering dan om de Amerikaanse presidentsverkiezingen. Ik loop nu 25 jaar mee in de journalistiek, waarin er veel is gebeurd. Over oorlogen kan je onderhandelen, weet ik. Bij de opwarming van de aarde zijn we daar te laat mee begonnen, die blijkt moeilijk te stoppen.”

Hoe ontspan je als je hoofd altijd maar doorgaat?

“Van aard ben ik redelijk onrustig, maar ik kijk graag naar spionageseries op Netflix, en verder doe ik aan hardlopen en squash. En ik hou van lekker uit eten gaan en koken. Ik kook graag en veel, vleesloos tegenwoordig. Ik probeer het na een drukke periode wel eens rustiger aan te doen, maar altijd gebeurt er dan weer iets, zoals twee jaar geleden de Oekraïne-oorlog of recentelijk de Gaza-oorlog. Opeens ben ik dan weer een jaar verder.”

Hebben die 25 jaar journalistiek je veranderd?

“Ik ben bewuster en empathischer geworden, denk ik. Logisch: dat hoort bij het ouder worden. En nog rustelozer, maar daar gedij ik goed bij. Journalistiek is echt mijn roeping, ik kom daar steeds meer achter. Ik denk niet dat ik ooit iets anders zal doen.”

De slag om Florida | zondag | 20.20 | NTR NPO2